

Infraestructures verdes a Manresa

NATURA URBANA. All² que no es veu, no es coneix i, per tant, no s'arriba a estimar. Per conèixer bé la ciutat, cal passejar per carrers i camins, cal caminar. Caminar i camí són paraules molt semblant, potser perquè sense camí no podríem caminar o caminaríem sense cap direcció. Divagaríem sense cap objectiu, sense conèixer i estimar l'entorn on vivim.

Per caminar, per conèixer millor Manresa, per fer la ciutat més humana, cal potenciar la connectivitat entre trama urbana i espais de l'Anella Verda amb camins. L'Anella Verda ha de connectar còmodament amb tota la trama urbana i amb totes les altres infraestructures verdes de la ciutat: parcs, carrers arbrats i camins.

Els espais verds inserits dins la trama urbana mal anomenats *pulmons verds*, ja que funcionen al revés d'un pulmó, són tan importants com la mateixa Anella Verda. Uns sense els altres no serien res. Calen parcs accessibles dins de la trama urbana, parcs relligats per eixos cívics, amb arbrat potent als costats, i, al mateix temps, connectats amb l'Anella. Tenim molts parcs: el parc del Tossal del Cigalons, el futur parc de l'Alcoholera, el parc de Saleses, el parc de la Cova, el parc de la Balconada i Sant Pau i el parc de la Sagrada Família. Els hem de relligar.

Camí que va des de la Torre de Santa Caterina fins al barri de la Guia.

Les infraestructures verdes, en qualsevol ciutat, mai no són suficients. Ens proporcionen molts serveis, als ciutadans. I Manresa no n'és cap excepció. Per això, corre pressa, per exemple, adequar l'accés des del Pont Vell a la Guia i a la Torre de Santa Caterina i adequar l'accés als plans de la Torre Lluvià des de la zona del parc del Cardener i del Pont Nou. Són projectes necessaris per poder veure clarament un dels camins que ens guii cap al rodal de Manresa.

Caminant per la ciutat de parc a parc, hauríem d'arribar tranquil·lament, seguint carrers arbrats i enjardinats, al parc de l'Agulla, o al parc del Cardener. I, també arribar, malgrat la pujada, a dues talaies de la ciutat; al poc apreciat parc de Puigterra o a un futur parc del Puigberenguer. Del parc de Puigterra se n'hauria de millorar l'accessibilitat tant des de la plaça d'Espanya com des de la carretera de Vic. Caldria, a més, donar-li un valor afegit: el parc de la ciència o el parc de l'astronomia. I d'un futur parc del Puigberenguer, com que és de propietat privada, se n'hauria d'estudiar la possible gestió conjunta amb l'Ajuntament. Així mateix, tots dos parcs haurien d'estar units per un corredor urbà verd.

Parcs, anella, carrers arbrats i camins són la infraestructura ecològica i verda de Manresa. Infraestructura que ha d'acompanyar de manera imprescindible a d'altres infraestructures. Ens hi juguem molt: menys contaminació, més paisatge, més oci, més oportunitats per a la cultura l'educació i la recerca, més entorns vitals i sensorials, una ciutat més esponjada i pacífica i més benestar físic i psíquic.

Camí que travessa l'alzinar de Can Font.